

8. 9. 2006

ID: 43069

Soudní pravomoc

Rozhodnutí o omezení vlastnického práva obce při prodeji určeného majetku obce bez dalšího nevybočuje z mezí soudní pravomoci.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Odo 244/2002, ze dne 29.7.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce V. H., zastoupeného, advokátem, proti žalovanému m. L., o přezkoumání rozhodnutí městského zastupitelstva a o zrušení zásad privatizace nemovitostí žalovaného, vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 22 Nc 1563/2000, o dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 27. března 2001, č. j. 36 Co 102/2001 - 52, tak, že usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 27. března 2001, č. j. 36 Co 102/2001 - 52, a usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 18. ledna 2001, č. j. 22 Nc 1563/2000 - 44, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Liberci - cituje ustanovení § 104 odst. 1 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a bod 2., hlavy první, části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - usnesením ze dne 18. ledna 2001, č. j. 22 Nc 1563/2000 - 44, zastavil řízení (bod I. výroku), s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena k rozhodnutí Okresnímu úřadu v L. (bod II. výroku). Podle soudu prvního stupně se žalobce žalobou z 3. května 2000 kromě nařízení předběžného opatření domáhal přezkoumání rozhodnutí městského zastupitelstva v L., jímž byly schváleny zásady postupu při privatizaci nemovitostí, a toho, aby tyto zásady byly zrušeny. Pravomoc pozastavit výkon opatření obecního zastupitelstva však v intencích § 36 a § 62 zákona o obcích (z kontextu věci plyne, že tu jde o odkaz na ustanovení zákona č. [367/1990](#) Sb., o obcích, zrušeného s účinností od 12. listopadu 2000 zákonem č. [128/2000](#) Sb., o obcích) náleží okresnímu úřadu, nikoli soudu.

K odvolání žalobce Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci usnesením ze dne 27. března 2001, č. j. 36 Co 102/2001 - 52, usnesení soudu prvního stupně potvrdil (první výrok). Odvolací soud (vycházející z dikce občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001) se ztotožnil se soudem prvního stupně v závěru, že v řízení nelze pokračovat, neboť v dané věci není dána pravomoc soudu (potud odkazoval na závěry formulované ve svém kasačním usnesení v této věci, ze dne 31. října 2000, č. j. 29 Co 499/2000 - 40).

Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 239 odst. 2 písm. a/ o. s. ř., namítaje, že napadené rozhodnutí je ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. postiženo vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Konkrétně má dovolatel za to, že nebyl důvod řízení zastavit, jelikož je dána pravomoc soudu přezkoumávat rozhodnutí o privatizaci, zvláště jde-li o zásady o privatizaci, které jsou v průběhu privatizačního procesu měněny. Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření poukazuje na ustanovení § 124 zákona č. [128/2000](#) Sb., o obcích, s tím, že ve věci nápravy rozhodnutí vydaných obecním zastupitelstvem je oprávněn k jednání okresní úřad, a to včetně podání žaloby u příslušného soudu. Proti usnesení zastupitelstva, jímž byly schváleny zásady pro privatizaci městského majetku nebyla ze strany okresního úřadu vznesena žádná námitka a toto usnesení nebylo okresním úřadem pozastaveno. Obce mohou převádět nemovitosti za zákonem stanovených podmínek, které byly i zde splněny. Dovolatel se pak mýlí, má-li za to, že obec je povinna privatizovat svůj majetek pouze podle zákona č. [72/1994](#) Sb. Žalovaný proto žádá, aby dovolání bylo jako zjevně bezdůvodné odmítnuto.

Jelikož rozhodnutí soudu prvního stupně bylo vydáno po 1. lednu 2001, uplatní se pro dovolací řízení - v souladu s body 1., 15. a 17. hlavy první, části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb. - občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2001.

Dovolání je ve smyslu § 239 odst. 2 písm. a/ o. s. ř. přípustné a je i důvodné, byť nikoli z příčin v něm uvedených.

U přípustného dovolání přihlíží dovolací soud i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.); právě takovou vadou je řízení před soudy obou stupňů postiženo.

Podle ustanovení § 7 o. s. ř. v rozhodném znění (tj. ve znění účinném v době vydání napadeného usnesení) v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (odstavec 1). Jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon (odstavec 2).

Ustanovení § 103 o. s. ř. určuje, že soud kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Z ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. v rozhodném znění se pak podává, že jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.

Soudy nižších stupňů uzavřely, že předmětem řízení je přezkoumání rozhodnutí městského zastupitelstva v L., jímž byly schváleny zásady postupu při privatizaci nemovitostí, a požadavek žalobce, aby tyto zásady byly zrušeny. Tak tomu ovšem podle obsahu pisu není.

Žalobce se žalobou (č. l. 1) podanou vůči žalovanému městu L. (dále též jen „město“) u okresního soudu vskutku původně domáhal toho, aby soud:

1) přezkoumal rozhodnutí městského zastupitelstva v L., jímž se schvalují „zásady“ platné od 1. dubna 1999, a to v tom smyslu, nejsou-li těmito zásadami porušena práva všech na stejné podmínky a stejné postavení v hospodářské soutěži,

2) zrušil „zásady“ platné od 1. dubna 1999, s tím, že privatizace bytů bude probíhat podle „zásad“ původních.

V reakci na usnesení (výzvu) soudu prvního stupně č. j. 22 Nc 1563/2000-21, k odstranění vad žaloby však žalobce podáním došlým soudu 21. srpna 2000 upravil mimo jiné i tzv. žalobní petit, tak, že žádá vydání rozsudku, podle kterého se zrušuje privatizace nemovitostí v majetku města L. podle zásad, které nabyly účinnosti od 1. dubna 1999, včetně všech právních úkonů s tím souvisejících a dosud provedených a aby nařídil privatizovat byty v majetku města podle původních „zásad“, které nabyly účinnosti dne 1. července 1995.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 věty druhé o. s. ř. ve znění účinném v době podání žaloby, návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) obsahovat (...) vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá.

Ze žalobcových podání je především zjevné, že původní žaloba z obsahového hlediska nevyhovovala požadavkům kladeným ustanovením § 79 odst. 1 věty druhé o. s. ř. na její obsah, neboť z ní nebylo zcela patrné, čeho se jí žalobce domáhá; požadavek na „přezkoumání rozhodnutí městského zastupitelstva“ byl neurčitý již proto, že z něj nebylo patrné, k čemu má tento přezkum vést (zda toto rozhodnutí má být zrušeno či nikoli) a z požadavku na zrušení „zásad“, s tím, že privatizace bytů bude probíhat podle „zásad“ původních, neplynulo (ani ve vazbě na první žalobní požadavek), jaké rozhodnutí má soud podle žalobce vlastně vydat. Podání z 21. srpna 2000 je tedy nutno interpretovat jako doplnění původní (vadné) žaloby, přičemž ze žalobního petitu v něm formulovaného je zřejmé, že o přezkum rozhodnutí městského zastupitelstva již žádáno není.

Žaloba je ovšem i ve spojení s tímto podáním nadále vadná. Požadavek na „zrušení privatizace nemovitostí v majetku města L. podle zásad, které nabyly účinnosti od 1. dubna 1999, včetně všech právních úkonů s tím souvisejících a dosud provedených“, sice poskytuje jistou představu o záměru tímto procesním úkonem projeveném (z logiky věci se podává, že je jím sledováno určení neplatnosti všech právních úkonů týkajících se nemovitostí ve vlastnictví města, jež byly realizovány podle zásad, které nabyly účinnosti od 1. dubna 1999, včetně určení neplatnosti všech právních úkonů s tím souvisejících a dosud provedených), bez konkretizace jednotlivých právních úkonů (tak, aby nebyly

zaměnitelné s právními úkony jinými a aby na základě rozsudečného výroku bylo každému zřejmé, který z právních úkonů je neplatností postižen) jde však stále o požadavek neurčitý. Podstatné ovšem je, že i v této podobě lze uplatňovaný nárok posoudit jako nárok občanskoprávní, k jehož řešení jsou (ve shodě s dikcí § 7 odst. 1 o. s. ř.) povolány soudy v občanském soudním řízení. Také požadavek, aby soud nařídil privatizovat byty v majetku města podle původních „zásad“, které nabyly účinnosti dne 1. července 1995, nevybočuje z mezí soudní pravomoci (svým obsahem směřuje k omezení vlastnického práva obce při prodeji určeného majetku obce způsobem uvedeným v označených zásadách).

Soudy nižších stupňů tedy pochybily, jestliže předmět řízení vymezily jinak, než jak to dokládá obsah spisu; tím současně zatížily řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí věci. Jinak řečeno, v rovině těch procesních úkonů, jež žalobce dosud v řízení učinil, závěr o nedostatku soudní pravomoci učinit nelze.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení zrušil; protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, dopadají i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i je a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, 3 a 6 o. s. ř.).

Soud prvního stupně pak při dalším postupu v řízení vezme v úvahu, že výzva učiněná usnesením č. j. 22 Nc 1563/2000-21, jej přes závěr Nejvyššího soudu o přetrvávajících vadách žaloby neopravňuje bez dalšího k rozhodnutí podle § 43 odst. 2 o. s. ř. Výzva k odstranění vad podání totiž i v době před 1. lednem 2001 musela obsahovat údaj o tom, v čem je dosavadní podání nesprávné nebo neúplné (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 36/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek); tento požadavek ale označená výzva nespĺňuje.

redakce (jav)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)